

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 3/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cucu la Macedonia.

(Un sat în Torontal.)

Cântă cucule p'afară
Vezi, că-i mândră primăvară
Să s'auză cântecă
Până'n Macedonia,
Unde buflca Szilárdia
Are-un popă de burghie.
Popa i'inea, Zineă, Lîngă,
Ce ști vorbi'n toată limba
Și e mare patriot
Când e vorba de un zlot.
Acest popă hămisit,
Pe dascălul ce-a murit,
Pentru că a fost om cinstit:
Nici nu l'a cuminecat

Ci așa l'a îngropat
Ne iertat, nemăngaiat!

Când apoi la-șasa lună,
La pomana mulți s'adună
Și popa nost să iveste
De pomana o sfințește.
Pe lângă cei mulți din sat
Era și sfătul chemat
Ca bătrân, de omenie
Precum toată lumea-l știe:
Și-a trăit viață bună
Cu dascălul împreună.

Dar popa cum mi-l zărește
 Cătră el să svârcolește,
 Crâsnicul văzând că-i rău,
 Luă »litra« — haid, al meu!
 Și fugia crâsnicul nost,
 Par c'ar fi vântul din post,
 Cel ce suflă fără rost.
 Dar și popa după el,
 Alerga ca un câțel,
 Și-l ajunge baș în sat,
 Incepu să mi-l trântescă
 De ieșia fum ca din iască.
 Când popa s'a săturat
 De bătut — și s'a lăsat:
 Crâsnicul mai leșinat
 S'a trezit cu capul spart!

P'acest popă blăstămat
 Cântă-l cucule prin sat,
 Să-l cunoască fie-cine:
 Că-i popă fără rușine!
 Cântă, Cuce, nu-i da pace,
 Că și papricașu-i place,
 Fie și cu soponele
 Numai să dea la măsele.

Acest popă »barbă rară«
 Fire-ar lumii de ocară,
 Câți cocoși, curcani, găini,
 Trec la el de prin vecini:
 Le primește în cvartir,
 Și mor moarte de »martir«!
 Că popa-i pușcaș vestit
 Și vânător oțelit,
 El ce pușcă-i tot vânat,
 Ori din codru ori din sat.

Odată, peste pirlaz
 Trece vițelul cel gras
 Dela popa la vecinul
 Ca să vază, de-i bun fânul?..
 Vecinul cum mi-l zărește
 Ia pușca și mi-l ocheste:
 »Puff!!« — vițelu-i răsturnat
 Ca o capră de vânat!

»Alelei părinte, frate,
 Văzuși: Asta e dreptate!!

Terturus.

Cucu — însurat.

Cine draci a mai visat,
Să vezi pe Cucu 'nsurat!
Și iată — s'a întâmplat.
Și-i aievea. Nu e vis:
Cucu cântă 'n paradisi
Cu drăguța lui nevastă
La toți sfinții la fereastră!

Așa, zău! — S'a săturat
Și Cucu de — celibat.
Și s'a pus de s'ansurat!
Cu o cucoană minunată:
Cu «Foia cea Ilustrată!»

Popa Blagoslovovici,
Mai de colo — mai de ici,
A primit 55
De galbeni la cununie.
Noi dorim ca să-i mai vie!
Ca să nu umble descuț! —
Pentru că ne-a cununat
Noi mâna i-am sărutat,
Iar el ni-a dorit să fim:
O păreche — cât trăim!

Ce păreche!... Ce păreche
O să-ți cânte la ureche,
Cum nime n'a mai cântat
De când lumea sa'ntrupat!

Dar acum să le dați pace,
Că sau dus și ei a face
O «Săptămână de miere» —
Cum timpul modern o cere!

— «Bani, avut-au?»
— «Berechet!».
Un giamantan și-un pachet
Plin de galbeni și dolari
Și bancute de celi mari,
Iar «Mireasa Ilustrată»
Ia pus socru-o salbă lată
Tot de «Napoleondori»,
Dacă-i vezi — te prind fiorii!

Pe Cucu deci, de-l căutați,
De-acum singur nu-l aflați;

Ci dacă veți să-l primiți
Și cu el să vă întâlniți:
Deșchideți porțile noi
Ca să intre amândoi
Și să vă cânte cu drag
Pân'a daș frunza de fag!

Dar cine e socrul mare?
Veți întreba fiecare.
Nu ghiciți? — Nui grea întrebare,
Stăpânul cu 'ndurare,
E iubitul lor stăpân
Toaia: «Poporul Român!»

Dr. Bașeș moderatul,
Care ține cu Impăratul,
Să nu crează, că suntem
De cei ce ne divorțăm!
De cei ce ne divorțăm!
Nu! Noi am jurat credință,
Că pân'om fi în ființă:
Din ce stăpânul ne-a dat,
N'o să mănâce avocat! —

Cetitorii să grăbească
Și tinerii să-i cinstească
Trimițând la socru mare
Parale de abonare! —
Dacă abonări veți face,
Cucu cântă cum vă place,
Cu «Ilustra» 'mpreună
Să-i primiți și să-i cinștiți!
Intru mulți ani fericiți!

Familia țigănească cea mai vechie

«Un Domn fălos, având oaspeți, se
lăuda, că familia lui e cea mai vechie,
— «Priviți, că dovadă — zice — casa
aceasta: în care moși-strămoșii mei au
locuit înainte cu 170 de ani — și e atât
neagră!».

«— «Eu totuși sunt din familie mult
mai vechie — zice un țigan, din țara
rafa ce cânta la masă, — că la mine
nu numai casa, ci și pielea ni-e atât
de neagră!».

24
Hora țărănilor.

Bade de ȩrătuț tu
Măși face trestie în tu
Fă-te mândră ce te-i face
Că și eu atunci m'oi face
Un bou mândru de baltă
Și oi mânca trestia toată
Și te oi mânca și pe tine
Și tot nu-i scăpa de mine.

Bădiță de-al tu ȩrătuț
M'oi face floare pe rât,
Fă-te mândro ce-ți mai place
Că și eu atunci m'oi face
Un voinic cu coasa în mână
Și te oi cosi și pe tine
Și tot nu-i scăpa de mine.

Erință verde din doi spin
Dreți gardul în vecini,

Căși iarba tăvălită
Și pe mândră adormită,
Ași scula-o nu mă îndur
Q gurită monai fur.

Tot ai zis mândro și ai răs
Mulțumim bade de strâns:
Tot ai zis mândră și ai stat,
Mulțumim de sărutat.
Măi bădiță și al meu dulce
Fă-mi cu ochiul când tei duce
Și mi trage și cu geama
Să viu după dumniata.

Nevăstută tinerea
Măritată acum de abia
De ȩi bărbatuț ȩrătuț,
Scoate-mi vinerea în țârg
Și strigă în gura mare

Că ai bărbat de vânzare,
 Și la preț nu-i așa mare
 Numă un zlot și trei parale!

Mândruța ca și a mea
 Nu e în sat la nimenea
 Când îi pomenește de furcă
 Iși ia țolul și se culcă.
 Și se învește cu sacu,
 Și doarme pân o ia dracu!

N. O. june.

La tribunal.

Judele: Trebuie, că ai folosit niște
 unelte periculoase, când ai bătut pe pâr-
 râtorul de îi este umflat așa de tare
 capul.

Acuzatul: De loc! Asta am făcut
 cu mâna goală.

Cantorul și țărani.

Nu se făcu grăul într'un an într'un
 sat. Sătenii merg la cantorul, să-l roa-
 ge, să-i lase să plătească în loc de plata
 cu grău — ovăs, căci ovăs s'a făcut.

Bine, zise cantorul, numai să nu
 mi băgați de vină, dacă în biserică în
 loc să cânt oi începe să nechez!

În hotel.

— Berea aceasta de sigur va fi de
 eri, căci e cam caldă.

— Nu mă rog; a stat puțin aproape
 de foc.

— Și tot nu s'a înferbântat!

— Ba da! Eri era cam se cade fier-
 binte.

Cluj University Library Cluj

Glume.

— Tată, așa-i, că noi avem mai bun
 vin, ca unchiu?

— De ce?

— Apoi de aceea, că D-ta totdeauna
 pști mai tare beat, ca el.

Un preot dela oraș se pregăti pe o
 serbătoare cu o predică, despre Ioan
 Gură de aur. Inșă spre marea lui mi-
 rare, în biserică erau numai vre-o 10
 persoane. Se urcă deci pe amvon și în-
 cepe: Sf. Ioan gură de aur s'a născut
 în Antiochia. A fost om foarte religios,
 pios și iubitor de oameni, ceea ce l'a
 și suit pe scaunul arhiepiscopiei. Al-
 murit în adânci bătrânețe. Predica mea
 ar fi mai lungă, dacă ați fi fost mai
 mulți de față.

Autoorul unui roman încă nescris:
 În opul acesta nou-afătea persoane
 joacă rol, încât sunt silit să las să
 rumpă vre-o boală epidemică la slăsit.

Țiganul — căpitan.

(Anecdotală.)

Unde-a fost, unde n'a fost,
A fost un țigan cam prost —
Așa cum sunt ei la rost.
Acesta avea un june
Mai prostuț — precum se spune,
Și acest june, crescând mare,
A ajuns la asențare.
Măsurat pe cum se cade,
Căutat la pept și la spată:
«Tauglich!» — strigă căpitanu
De s'a speriat țiganu!
Și începând a tremura,
El plângea și întreba:
— »Ce-o fi hăsta »Toblic« — Doamnă!
Eu nu sunt bun — că-s cu toane;
Is plin la cap cu nevoi,
Când mă prind, mă unflă — foi!
Zic, zău, Boieri Dumneavoastră
Nu luvați din »zița« noastră,
Ci luvați hăi românași,
C'acea's buni de ostași!
Stergeți »Toblic« după mine,
Și-l dați hăluia ce vine.
Că-i un zdravăn românaș,
Oblu, rotund, ca un caș.
Ce cătană — mânca-la'ș! —
Zău! așa vă socotiți
Și cu el mă 'nlocuiți!»

— »Taci din gură Ciorovan,
Că te facem căpitan
Cum n'a mai fost alt țigan!»

Țiganul se 'nveseli
Și din plânset mai slăbi,
— »Căpitan! — da, căpitan,
Cum n'a mai fost alt țigan!
Doară Domnii nu mințesc,
Când »căpitan« mă numesc!
Și visând tot »căpitan«,
Se scoală bietul țigan,
Domnilor le mulțumește
Și din grai așa grăiește:

»Dacă hasta o să hie,
Când oi merge 'n cătănie,
Eu-oi fi mai bun căpitan,
Nu ca un prost de roman;
Că de român ar fi bine,
Dacă n'ar mai hi pe lume!»

Cu acestea plecă acasă
Și se pusă după masă:
Apoi dă-te la poveste,
Cum n'a fost și nu mai este;
Poveste că un țigan
O să hie căpitan,
Și o să omoară într'o sară
Pe toți români din țară!

Odată merge 'n pădure
C'o bujdulă de săcure,
După lemne. Cum mergea,
El, cu el, se tot vorbea:
C'o să hie căpitan
Călare p'un năzdrăvan;
Dar când o fi ghinărar
La masă cu Domnii mari
Și va porunci bătaie,
Pe românii, pe toți să-i taie,
C'acum numai pe țigani
Ii fac Domnii căpitani.
Cu românii: »Marș afară!
Fireați, fi, voi de ocară!
Cum fostam tot noi prin țară!»

Vorbind așa, se oprește
Și din gură poruncește:
Tot cătana să m'asculte,
Că n'am să-i vorbesc prea multe;
Ci scoateți sabia afară
Și porniți cu ea prin țară
Și unde-ți da d'un românaș,
Să mi-l faceți papricas!
Una, doauă, marș la drum,
Din români să faceți scrum!

Sberând așa cătănește,
Cum credea, că poruncește
La pasteă ce stăpânește,
De odată să trezește

C'un românaș ce-l privește,
Cum la oaste poruncește.

Alelei cioroi, cioraș,
Zice mândrul românaș,
Ai poftă de papricaș?
Apoi haid, să-ți fiu eu nașul
Ca să-ți botez papricașul.
Dar întâi să-ți lărgesc gura,
Ca să încapă bucătura
Cât de mare. Ca să poți
Să-i mânânci românii toți.

Il luă apoi de pept
Pe țigan și-l trînti drept
Cu capul pe deal la vale.
Și șezând pe el călare,
Sărea și el precum sare
Căpitan 'n fuga mare.
Apoi gura i-o lărgea
Ca la cal când îl oprea!
Țiganul tot vinețea,
Par' că nevoia'l călea.
Și din gură așa grăia:
— »Lasă-mă! Domn de Români,
Că n'oi mai hi căpitan!
N'oi mai hi nici ghinărar,
Nici mai visez de Domni mari.
Lasă-mă! Las, mânca-te-aș,
Că nu mai cer papricaș;
Și nici când nu l'am văzut,
Numa așa mi-s'a 'mpărut.

— »Stai, cioroiu, că nu-i destul,
Că nu ești încă sătul
Numai dintr'un românaș
Să mânânci tu papricaș.
Am să strig că să mai vie
Azi barem pân' la vr'o mie;
Iar pe seară,
Toți din țară!»

— »Aulio, Devla, maică meă,
Nu striga, numai striga,
Drag române, românaș,
Că n'am dor de papricaș.
N'am dor nici de căpitan,
Ci rămân ce-am fost — țigan.

Rămân eu la cortul meu
La ciocan și la ileu!
Zău! Mă bată Dumnezeu:
De nu-i hâsta gândul meu!»

Românul l'a mai sucit
Puțin l'a mai călărit
Și apoi l'a făcut scăpat,
De nu s'a oprit — până'n sat!

Și de-atunci se povestește,
Că n'a fost și nici nu este
La oaste vr'un căpitan,
Care să fi fost țigan!

Petru Loga.

Directorul și copilul său.

Copilul: Așa-i ta, că la un casien
de bancă îi merge foarte bine.

Tatăl: Nu prea! El stă în continuu
în legătură cu niște agenți de călătore
rie — către America.

În târg.

Cofăriță: (cătră un hoț, pe care l'a
prins furând un pește): Auzi! De altă
dată ori îți iei un căput mai mare ori
furi un pește mai mic, că așa te păcă
lești.

Pe sate.

— Bade George, dar cum vă mai
îmblă cu sănătatea pe la Dv.?

— Mulțumesc, destul de bine, mai
eu seamă de când e bolnav medicul
cercual.

Întrebare.

A.: Pe Elvira doi tineri au cerut-o
deodată: Ghiță și Ionel.

B.: Și care a fost cel norocos?

A.: Nu știu. Ghiță a luat-o de ne
văstă...

Plângerea țiganilor după mălai.

PRIVITORUL:

Fuge Doamne cine'mi fuge,
 Dar pe unde el că'mi fuge?
 Pe ce deal îndelungat
 Fuge-un pai de mălai cald!
 Și cu Doamna mămăligă
 Amândoi într'o teligă!
 Fuge Doamne cine'mi fuge,
 Fuge Craiul mălai cald,
 Și cu Doamna mămăligă,
 Și cu untul mucedu
 Și cu clisa rânceda
 Și cu brânza putreda
 Și cu zara răzgovora!

ȚIGANII:

Stai mălaie nu te duce!
 Că te prindem frate de cruce!
 Că de când ne-ai părăsit,
 Coșurile ni s'au golit;
 Purceii ni'or mârșeyit
 Și copiii ni-or flămânzit.

MALAIUL:

Dar cum drac să nu mă duc,
 Că ori unde-i veselie
 Tot pifa-i de omenie.
 Și apoi când mă coaceți:
 Nu mă coaceți cum se coace:
 Să mă coaceți în cupton
 Să vă stau în ajutor,
 Ci mă coaceți în vatră lumii
 Cu tăciuni (cărbuni) m'acoperiți
 De purcei mă ocoliți.
 Unii stau cu ochii zgâiți
 Alții stau cu dinții rânziți.

Când din foc că mă scoteau
 Teată pelea (coajă) mi-o beleau:
 Hop țup! n'am să îmbuc!
 Vai săracii țiganii
 Tei când se însoară,
 Atunci duc la moară,
 Când pețesc atunci rășnesc.
 Și când tocimesc atunci cerșese!!
 Hop țup! n'am să îmbuc!

(Opalița)

de la I. Popovici.

Tisza la Arad.

(Contele Tisza a fost bombardat la Arad cu ouă cioclite...)
 Ziarele.

Ca și'n Orade, la Arad
 Un Tisza a vorbit,
 Dar nici o iotă nu ne-a spus
 Ce vrea, mai lămurit,
 Fără din câte-a debitat
 Un lucru negreșit.
 Se vede dar: a înțeles
 Că nu ne-a păcălit —
 Cu scotopiric, cu pervertiri,
 O Tisza, geaba vii!
 Căci azi, vezi, nu mai suntem noi
 Cum ne credeai, copii,
 Și ori-cât știi s'apreciezi,
 (Un proaspăt ou din sat
 În „punch”, la „club”, dar ouăle
 Nu's bune — la Arad.
 Căci, iată 'n vremea lui Columb)
 Un ou juca un rol
 Erumos, dar vezi, azi ouăle
 Se dau la joc frivol,
 Și de o să vii și alte-dăți,
 Păci, Maria (Iă,
 E bine, cum ai spus în „clubs”,
 Să-ți iai un... „entoutas”.

H. G.

(„Entoutas” este parazit, ca și a lui Șeghescu)